

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treizeci și patru

Desfășurarea profetică: de la 11 septembrie 2001 până la iminenta Lege duminicală în Statele Unite ale Americii

Jeff Pippenger
2024-03-13

Timpul pecetlurii celor o sută patruzeci și patru de mii, de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care va veni în curând în Statele Unite, este perioada profetică în care fiecare vedenie din Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește în zilele de pe urmă.

De aceea, spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Voi pune capăt acestei zicătoare și nu se va mai spune în Israel ca zicătoare; ci spune-le: Zilele sunt aproape și împlinirea fiecărei vedenii. Ezechiel 12:23.

În acea linie, sosirea din nou a celui de-al treilea înger este reprezentată de perioada de la sosirea celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844, până la răzvrătirea din 1863. Răzvrătirea din 1863 a fost reprezentată de prima răzvrătire a vechiului Israel la Cades și, prin urmare, este reprezentată de întreaga istorie de la trecerea Mării Roșii până la prima răzvrătire de la Cades. Prima răzvrătire de la Cades a prefigurat a doua răzvrătire de la Cades și, astfel, linia de la moartea lui Aaron până la a doua răzvrătire de la Cades este repetată în linia pecetlurii.

Acest lucru se repetă în istoria milleriților, de la 1840 până la 1844, istorie care a fost prefigurată de perioada de la botezul lui Hristos până la cruce, care, la rândul ei, a reprezentat istoria de la cruce până la lapidarea lui Ștefan. Rând după rând, fiecare dintre profeții din vechime a vorbit despre această perioadă de timp mai mult decât despre zilele în care au trăit ei înșiși.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât profeția lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

„Ultima generație” este generația aleasă a lui Petru, care este alcătuită din cei o sută patruzeci și patru de mii, iar aceștia sunt aleși de la 11 septembrie 2001 până la iminenta lege duminicală, când sunt apoi înălțați ca un stindard. „Toate”, nu unele, ci „toate marile evenimente și actele solemne” ale Cuvântului lui Dumnezeu, se „repetă” în „ultima generație” a „bisericii” din „zilele de pe urmă”. Pe linia pecetlurii, toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie.

În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află complementul cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea porțiune a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele apostolilor, 585.

„Porțiunea din profeția lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă”, care a fost desigilată, o constituie viziunile date lui Daniel pe malurile celor două mari râuri ale Șinearului, Ulai și Hiddekel. Aceste viziuni privesc Daniel capitoul opt, versetele treisprezece și paisprezece, și capitoul unsprezece, versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii este istoria în care Hristos, ca Mare-Preot ceresc, îi pecetluiește veșnic pe aleșii ultimei generații într-o relație alcătuită din divin și uman. Versetul patruzeci din Daniel unsprezece identifică relația dintre balaurul, fiara și profetul mincinos, care împreună conduc acum lumea spre Armagedon, relație reprezentată de istoria cornului republicanismului de pe fiara din pământ, care domnește ca a șasea împărăție din profeția biblică în istoria versetului patruzeci. Versetul patruzeci identifică, de asemenea, separarea dintre cei înțelepți și cei nechibzuiți, care definește istoria cornului protestantismului în același cadru istoric, începând din 1798 până la apropiata lege duminicală.

Toate „cărțile Bibliei” „se întâlnesc și se încheie” în cartea Apocalipsei, iar când se întâlnesc, cartea Apocalipsei „completează” cartea lui Daniel, iar termenul „a completa” înseamnă a aduce la desăvârșire. În timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentat în cartea Apocalipsei, profețiile lui Daniel, care au fost desigilate în zilele de pe urmă, sunt aduse la desăvârșire, când sunt așezate împreună, rând după rând, pe linia istoriei reprezentată în capitoul optsprezece al Apocalipsei, capitol care începe cu glasul din versetele unu până la trei și se încheie cu cel de-al doilea glas al versetului patru.

Desăvârșirea vedeniei profetice, reprezentată de râul Hiddekel în cartea lui Daniel, reprezintă desăvârșirea vederii exterioare a vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu, care calcă în picioare sanctuarul și oștirea. Desăvârșirea vedeniei profetice, reprezentată de râul Ulai în cartea lui Daniel, reprezintă desăvârșirea vederii lăuntrice a lui Hristos, Care Se arată în lăuntru poporului Său, când El împlinește făgăduința legământului de unire a dumnezeirii cu omenirea asupra ultimei generații alese.

Istoria pecetluirii care se concentrează asupra cornului republican al fiarei pământului începe cu fiara pământului rostind Actul Patriotic în 2001 și se încheie cu vorbirea reprezentată de Actele privind Străinii și Sedițiunea din 1798, care, în Apocalipsa, capitoul treisprezece, sunt reprezentate prin fiara pământului care vorbește ca un balaur. Actele privind Străinii și Sedițiunea din 1798 reprezintă capătul unei linii care a început cu rostirea Declarației de Independență în 1776. La mijlocul acelei perioade de istorie profetică, fiara pământului a rostit Constituția, punând-o în vigoare, în 1789.

Vorbirea din 1776 se aliniază cu vorbirea prin Patriot Act, iar Actele privind Străinii și Instigarea la Răzvrătire reprezintă legea duminicală care urmează să vină în curând în Statele Unite. În mijlocul

acelei istorii ar trebui să mai existe o altă vorbire care se aliniază cu 1789. Întâiul glas din Apocalipsa optsprezece, versetele unu până la trei, este în chip limpede identificat ca venind atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost aruncate la pământ. Al doilea glas din versetul patru este, de asemenea, în chip limpede identificat ca fiind legea duminicală care urmează să vină în curând. Amândouă aceste glasuri sunt glasuri divine, căci amândouă sunt glasul îngerului care trebuie să lumineze pământul cu slava Sa, pe care Sora White îl identifică drept întâiul înger din Apocalipsa paisprezece. Isus a fost întâiul înger, și El întotdeauna ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul lui, astfel că El este și al treilea înger, care este îngerul ce luminează pământul cu slava Sa.

Îngerul întâi este de asemenea înfățișat în Apocalipsa, capitolul zece, ca pogorând la 11 august 1840, tipificând astfel pogorârea îngerului la 11 septembrie 2001. Sora White afirmă în mod direct că îngerul care a pogorât în capitolul zece a fost „nimeni altul decât Isus Hristos”. Prima și a doua voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, sunt glasul lui Hristos. Acea istorie este tipificată de anii 1776, 1789 și 1798, când fiara pământului a vorbit de trei ori. Glasul lui Hristos care vorbește între cele două voci din Apocalipsa, capitolul optsprezece, este atunci când El vorbește în Apocalipsa, capitolul unsprezece.

Și după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: «Suiți-vă aici». Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11-12.

În iulie 2023, un glas din cer (glasul lui Hristos) a început să-i ridice pe cei doi martori care fuseseră uciși pe străzi de către balaurul ateu din adâncul fără fund. În acel moment, chestiunile privitoare la Constituția Statelor Unite au devenit un subiect profetic, căci la următorul glas, reprezentat de anul 1798, Constituția va fi pe deplin desființată. Fiecare dintre cele trei repere ale anilor 1776, 1789 și 1798 se aliniază cu cele trei glasuri divine care sunt marcate drept 11 septembrie 2001, iulie 2023 și apropiata lege duminicală.

Acei trei pași se aliniază cu trei pași ai celui de-al treilea Vai, reprezentați de 11 septembrie 2001, 7 octombrie 2023 și de legea duminicală care urmează curând, când a șaptea trâmbiță, care este al treilea Vai, sosește pe neașteptate în ceasul „marelui cutremur”. În 2023 a început tranziția ambelor coarne ale fiarei din pământ, după cum este reprezentată în visul tainic al lui Nebucadnețar despre chip. Visul lui Nebucadnețar din capitolul al doilea a fost o taină pe care numai Dumnezeu o putea descoperi, și El a descoperit-o celor care trecuseră prima încercare reprezentată în capitolul întâi al cărții lui Daniel.

Daniel și cei trei tineri din capitolul întâi, care au trecut prima încercare, au fost aceia care au ales să se hrănească cu hrana cerească și să respingă regimul alimentar al Babilonului. Ei sunt aceia reprezentați de Ioan în Apocalipsa, capitolul zece, care iau cărțicica din mâna îngerului, care nu este altcineva decât Isus Hristos, și mănâncă mesajul cuprins în ea. Ei sunt aceia din Evanghelia după Ioan, capitolul șase, care au ales să mănânce carnea și să bea sângele manei cerești, pe care cealaltă categorie le-a respins; aceasta apoi s-a întors de la Hristos și nu a mai umblat cu El în veci, în capitolul ȘASE, versetul ȘAIZECI ȘI ȘASE.

În acea linie, Hristos învăța în Galileea, care înseamnă „o balama” sau „un punct de cotitură”. Acolo El a prezentat solia manei cerești, pe care ucenicii Săi trebuiau s-o mănânce, așa cum Ioan mănecase în Apocalipsa, capitolul zece, precum Ezechiel mănecase în capitolul trei, iar Ieremia mănecase în capitolul cincisprezece. Istoria reprezentată de Ioan în Apocalipsa, capitolul zece, când a mănecat cărticica, reprezenta istoria mileriiților din 1840 până în 1844, dar reprezenta în mod mai direct perioada pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii decât istoria mileriiților. Acest lucru este evident în acel capitol, prin poruncile pe care le-a primit Ioan când i s-a spus să mănânce cărticica.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Iar el mi-a zis: Ia-o și mănâncă-o cu totul; și-ți va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Apocalipsa 10:9.

În verset, lui Ioan i s-a spus, înainte de a lua și a mânca cărticica, ce experiență avea să producă mesajul pe care urma să-l mănânce. Milleriiții nu au înțeles în prealabil experiențele dulce-amare, înainte ca acestea să-și afle împlinirea istorică a simbolismului lui Ioan privitor la linia lor de istorie profetică. Însă cei o sută patruzeci și patru de mii au fost înștiințați dinainte și li se cere să cunoască. Când Ioan ilustrează fie istoria mișcării primului înger, fie istoria celui de-al treilea înger, mesajul produce două clase de închinători și apoi se încheie cu dezamăgirea amară. Când Ieremia a mănecat cărticica, a refuzat apoi să se asocieze cu „adunarea batjocoritorilor”.

N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am șezut singur din pricina mâinii Tale, căci Tu m-ai umplut de indignare. Ieremia 15:17.

Când Iezechiel a mănecat cărticica, i s-a spus să le transmită mesajul răzvrătiților din casa lui Israel, care nu aveau să asculte.

Și El mi-a zis: Fiul omului, mănâncă ceea ce găsești; mănâncă sulul acesta și du-te, vorbește casei lui Israel. . . . Dar casa lui Israel nu te va asculta; căci nu vor asculta de Mine; fiindcă toți cei din casa lui Israel sunt tari la frunte și cu inima împietrită. Ezechiel 3:1,7.

Când Hristos a oferit pâinea cerească, care era trupul și sângele Său, bisericii Sale de baștină din Galileea, clasa care s-a întors înapoi nu a mai umblat cu El niciodată, iar faptul că aceasta a avut loc în capitolul ȘASE, versetul ȘAIZECI ȘI ȘASE, identifică faptul că a mânca reprezintă prima treaptă a unui proces de testare în trei trepte, care începe cu coborârea îngerului. Al doilea test este acela în care se manifestă cele două clase, fie că este vorba de contrastul dintre Ezechiel și casa lui Israel cu inima împietrită, fie de fecioarele înțelepte și neînțelepte atât de la începutul, cât și de la sfârșitul Adventismului, fie de Ieremia cu adunarea batjocoritorilor, fie de Daniel și cei trei prieteni ai săi, în contrast cu înțelepții Babilonului, în capitolul doi din Daniel.

În linia din Ioan, capitolul șase, sosirea la Galileea corespunde datei de 11 septembrie 2001. Mesajul de a mânca trupul și a bea sângele este istoria care, în cele din urmă, conduce la legea duminicală ce urmează să vină în curând. „Ești ceea ce mănânci”, așa cum este reprezentat de Daniel și de cei trei tineri în capitolul unu; iar, în Ioan șase, cei care au ales să mănânce trupul lui Hristos și să bea sângele Său au devenit chipul a ceea ce au mănecat. Ei au devenit chipul lui Hristos, în timp ce cealaltă clasă, care s-a întors și nu a mai umblat cu Hristos, a manifestat chipul

fiarei. O clasă era chipul Creatorului, cealaltă chipul creației. Ioan, capitolul șase, adaugă semnificația „Galileea” la 11 septembrie 2001, căci înțelesul este „balama”, marcând astfel punctul de cotitură pentru ucenici. Se vor întoarce ei spre hrana cerească sau spre hrana Babilonului? La punctele profetice de cotitură, Hristos manifestă lumina pentru perioada următoare, așa cum a fost reprezentat prin coborârea Sa în 2001, când pământul a fost luminat de slava Sa.

Există lecții de învățat din istoria trecutului; și se atrage atenția asupra acestora, pentru ca toți să înțeleagă că Dumnezeu lucrează acum pe aceleași linii pe care a lucrat întotdeauna. Mâna Sa se vede în lucrarea Sa și între neamuri acum, întocmai cum s-a văzut de când Evanghelia a fost vestită pentru întâia oară lui Adam în Eden.

Există perioade care constituie momente de cotitură în istoria națiunilor și a Bisericii. În providența lui Dumnezeu, când survin aceste crize diferite, lumina pentru acel timp este dată. Dacă este primită, are loc un progres spiritual; dacă este respinsă, urmează declin spiritual și naufragiu. Domnul, în Cuvântul Său, a descoperit lucrarea ofensivă a Evangheliei, așa cum a fost dusă înainte în trecut și cum va fi în viitor, până la conflictul final, când agențiile satanice vor face ultima lor mișcare uimitoare. Bible Echo, 26 august 1895.

Dumnezeu lucrează întotdeauna pe aceleași linii ale istoriei trecute și El nu Se schimbă niciodată. Există „puncte de cotitură” (Galileea), care sunt „crize”, iar la acele „puncte de cotitură” este dată „lumina pentru acel timp”. Lumina pentru perioada pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii a fost dată în criza care a început la 11 septembrie 2001. Dacă acea lumină „este primită, există progres spiritual; dacă este respinsă, urmează decădere spirituală și naufragiu”. Lumina produce două clase de închinători. Lumina care urmează după punctul de cotitură reprezintă mesajul care produce două clase de închinători.

Capitolul al doilea al cărții lui Daniel ilustrează al doilea test, testul care urmează testului cu privire la hrană din capitolul întâi. În versetul întâi din capitolul întâi al cărții lui Daniel, Iuda tocmai fusese cucerit de Nebucadnețar, a cărui împărăție a devenit atunci întâia împărăție a profeției biblice. A fost un punct de cotitură atât în istoria neamurilor, cât și în istoria bisericii; a fost o mare criză, iar atunci s-a dat lumină asupra unui test cu privire la hrană. Daniel și cei trei bărbați vrednici au trecut testul, iar apoi, în capitolul al doilea, i-au reprezentat din nou pe cei care au trecut al doilea test. Al doilea test a fost o probă privitoare la un secret pe care niciun om, nici măcar Nebucadnețar, nu-l cunoștea.

Simbolul încercării a fost chipul din visul lui Nebucadnețar. A fost o încercare pe viață și pe moarte, cu privire la un chip pe care nimeni nu-l cunoștea. Chipul identifica împărățiile din profeția biblică, iar în capitolele șapte și opt din Daniel, aceleași împărății din Daniel doi sunt reprezentate ca fiare. Încercarea lui Nebucadnețar a fost încercarea „chipului fiarelor”, care, în zilele de pe urmă, are loc în perioada pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

În zilele din urmă, formarea chipului fiarei este marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, reprezentat de Daniel și de cei trei tineri. Este încercarea pe care trebuie să o treacă înainte de a fi pecetluiți; așadar, este mesajul de pecetluire care pune la încercare și care produce fie o clasă care primește pecetea lui Dumnezeu și reflectă chipul lui Dumnezeu, fie o clasă care primește pecetea

fiarei și, în consecință, reflectă chipul fiarei. În Daniel, capitolul doi, mesajul cu privire la chipul fiarei a fost pecetluit până la acea perioadă istorică în care a devenit o chestiune de viață și de moarte. Chipul lui Nebucadnețar a fost înțeles corect de către Mileriți, dar în istoria pecetluirii un adevăr tainic, care este legat de chipul lui Nebucadnețar, este desigilat, însă numai pentru cei care au primit mesajul care trebuia să fie mâncat când a sosit punctul de cotitură.

Acea hrană este solia ploii târzii, care a început când îngerul din Apocalipsa 18 s-a pogorât, iar solia ploii târzii este metodologia linie după linie. Fără a se hrăni cu acel adevăr, nu poate fi văzută solia tainică a formării chipului fiarei.

Lui Ellen White i s-a arătat limpede că chipul fiarei avea să fie format înainte de închiderea timpului de probă. Mesajul privitor la formarea chipului fiarei din Daniel, capitolul doi, reprezintă o formare a chipului care avea să fie văzută doar în istoria ce a urmat „punctului de cotitură”, când lumina avea atunci să fie dată. Ceea ce se înțelege acum despre chipul lui Nebucadnețar este că el nu identifica doar primele patru împărății ale profetei biblice, ci le identifica pe toate cele opt împărății, iar acea înțelegere produce o nouă formare a chipului fiarei.

Acel adevăr identifică faptul că fiara a opta este dintre cele șapte și mai identifică faptul că Statele Unite, care mai întâi formează un chip al fiarei, iar apoi silesc întreaga lume să facă la fel, vor poseda caracteristica profetică a fiarei al cărei chip îl formează. Acel chip include faptul că aceasta este a opta, care este dintre cele șapte, iar, în istoria celor trei glasuri ale lui Hristos, marchează punctul de cotitură din 11 septembrie 2001, glasul din 2023 care cheamă oasele moarte și uscate ale celor doi martori să se ridice în picioare, și glasul chemării de ieșire din Babilon.

Vocea anului 2023 este vocea care identifică taina chipului lui Nebucadnețar și când vorbește.

11 septembrie 2001 reprezintă perioada care începe la acea dată și se încheie la 18 iulie 2020. Perioada celei de-a doua voci din capitolul unsprezece reprezintă perioada de la 18 iulie 2020 până la a treia voce, la legea duminicală iminentă. A doua perioadă, care începe la 18 iulie 2020, include borna din 3 noiembrie 2020 și borna din 6 ianuarie 2021, când cei care îi uciseseră pe cei doi martori au început să se bucure și să trimită daruri, și include iulie 2023, când glasul din pustie a început să sune avertizarea celei de-a șaptea trâmbițe.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Pe malurile râului Chebar, Ezechiel a zărit un vârtej de vânt pârând să vină de la miazănoapte, 'un nor mare și un foc care se învăluia în sine, și o strălucire era împrejurul lui, iar din mijlocul lui se vedea ca înfățișarea chihlimbarului.' Mai multe roți, intersectându-se unele cu altele, erau puse în mișcare de patru făpturi vii. Sus, deasupra tuturor acestora, 'era chipul unui tron, ca înfățișarea unei pietre de safir; iar pe chipul tronului era un chip ca înfățișarea unui om, deasupra lui.' 'Și se vedea la heruvimi forma unei mâini de om sub aripile lor.' Ezechiel 1:4, 26; 10:8. Roțile erau atât de complicate în alcătuirea lor, încât la prima vedere păreau a fi în învălmășeală; însă se mișcau într-o armonie desăvârșită. Făpturi cerești, susținute și călăuzite de mâna de sub aripile heruvimilor, puneau în mișcare aceste roți; iar deasupra lor, pe tronul de safir, era Cel Veșnic; și împrejurul tronului, un curcubeu, emblema îndurării divine.

Precum complicațiile în chip de roată erau sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimilor, tot astfel înlănțuirea complicată a evenimentelor omenești se află sub ocârmuirea divină. În mijlocul vrajbei și tumultului neamurilor, Cel ce șade deasupra heruvimilor încă cârmuiește mersul lucrurilor pe pământ.

Istoria națiunilor care, una după alta, și-au ocupat timpul și locul ce le-au fost rânduite, mărturisind fără să-și dea seama adevărul al cărui înțeles ei înșiși nu-l cunoșteau, ne vorbește. Fiecărei națiuni și fiecărui om de astăzi, Dumnezeu le-a rânduit un loc în marele Său plan. Astăzi oamenii și națiunile sunt mășurați cu firul cu plumb din mâna Celui ce nu greșește. Toți, prin propria alegere, își hotărăsc destinul, iar Dumnezeu stăpânește peste toate spre împlinirea scopurilor Sale.

Istoria pe care Marele EU SUNT a trasat-o în Cuvântul Său, unind verigă după verigă în lanțul profetic, din veșnicia trecută până în veșnicia viitoare, ne arată unde ne aflăm astăzi în șirul veacurilor și ce poate fi de așteptat în vremea care urmează. Tot ceea ce profeția a prevestit că se va împlini, până în prezent, a fost consemnat pe paginile istoriei și putem fi încredințați că tot ceea ce încă urmează să vină se va împlini în ordinea sa. Educație, 177, 178.